

[Justitsministeren]

det specielle problem, der er rejst her af kristeligt folkeparti.

Når jeg udtrykte mig på den måde, at det var gået lidt hurtigt i Sverige, så beror det på, at det først startede i december, og derefter er alt dette gennemført, uden at man har forsøgt et samarbejde med Danmark, når det drejede sig om dette forslag og dette forbud. Det er ikke nogen bebrejdelse mod de svenske myndigheder og det svenske justitsministerium, bestemt ikke, men det tyder på, at der i hvert fald er handlet meget hurtigt.

Man kan så diskutere, om det ikke er vores forpligtelse som politikere at handle meget hurtigt i sådan en sag. Jeg må gentage, at en hurtig handlen her, bestående i vedtagelse af dette forbud, efter min mening ikke ville løse det problem, vi står over for. Der er ordførere, bl.a. hr. Poul H. Møller, der refererede til en stærkt stigende vold i 10-15 år. Hvor længe har vi haft videovold her i Danmark? Et halvt år måske. Det kan da ikke være videovolden, der er skyld i det, hvis der er en stærkt stigende voldstendens i landet. Hvis det skyldes massemedier eller anden form for mediepåvirkning, så må det vel snarere være det, vi ser i fjernsynet. Vi ved, at amerikanske børn, inden de går ud af skolen, har set 30.000 mord på skærmen. Er vi ude i den samme udvikling her? Skal vi have andre former for TV, der skal baseres på et stort seertal for enhver pris, kommer vi måske i den samme situation. Det ville jeg være meget betænkelig ved.

Jeg må sige, at hvis vi tror på, at mediepåvirkning skaber et voldeligt samfund, så vil vi kun løse en overordentlig begrænset del af problemet ved at vedtage dette forslag, er jeg bange for. Derfor må jeg opfordre dem, som tror på den videnskab, som efterhånden i større og større omfang påviser, at vold på fjernsynet kan skabe forråelse hos børn og ungdom, til at tage fat og gøre noget ved det, vi ser på fjernsynet. Det kan vi gøre ved hjælp af de metoder, vi har herhjemme, bl.a. i radiatorådet f.eks., hvor alle partier har medlemmer, men hvor det har vist sig overordentlig vanskeligt, når det drejer sig om de for os voksne så populære krimier, at få gjort noget som helst ved det. Der tror jeg vi skulle sætte ind. Det havde været vigtigt. Det ville være at se tingene i deres sammenhæng.

Den fg. formand (J. K. Hansen):

Ja, vi kan jo ikke fortsætte debatten på korte bemærkninger. En sidste kort bemærkning til hr. Poul H. Møller.

(Kort bemærkning).

Poul H. Møller (KrF):

Jeg skal heller ikke forlænge debatten meget, men justitsministeren talte om den tiltagende vold, jeg nævnte der havde været de sidste 10-15 år. Det er rigtigt, men de medier, som har spredt denne vold, har formentlig været nogenlunde under kontrol. Det, vi taler om nu, er videobånd, som sælges ganske ukontrolleret og ganske ucensureret. Det kan formentlig ikke være justitsministerens mening, at vi skal have 10-15 års erfaring for at se, hvilke frygtelige virkninger det vil have. Vi mener i hvert fald ikke, der skal gå så lang tid, før vi griber ind.

Det har været ganske klart inden for Nordisk Råd, at her var et område, hvor vi meget hurtigt måtte gribe ind, netop inden det fik den effekt, som sådanne grove videovideobånd og den sadisme, der præger disse bånd, kan få på et følsomt barnesind. Der må man gribe ind øjeblikkelig, ikke i panik, men særdeles velovervejet, for det er umiddelbart indlysende, at her er noget, som kan volde skade på vore børn og unge. Derfor skal der ikke gå hverken 10 eller 15 år, måske heller ikke hverken ét år eller et halvt år. Her skal der gribes ind omgående. Det har man jo set i Nordisk Råd, og det tror jeg også mange vil være enige med os i her i vort land.

Den fg. formand (J. K. Hansen):

Ja, jeg skal dele sol og vind lige, men så er det også den sidste korte bemærkning til fru Nathalie Lind.

(Kort bemærkning).

Nathalie Lind (V):

Jeg ser ikke fjernsyn hver aften - ud over det aktuelle stof. Men det er nu sjældent, at jeg ser indslag - jeg ved ikke, om jeg har set det mere end en enkelt gang - hvor det drejer sig om det, som den svenske lovbestemmelse handler om. Jeg tør ikke sige, om det nøjagtig er den udformning, den har fået, men i betænkningen tales der om rå, sadistisk eller i øvrigt i særlig grad hensynsløs